

[Wilhelm.]

var ment. Den understreger, hvad vi hele tiden har sagt, at der er tale om en taktisk udskydelse. Det er stadig væk regeringens hensigt så vidt overhovedet muligt at køre det her igenem på et tidspunkt, når modstanden er mindsket. Ministeren sagde, at regeringen håbede, beslutningen til sin tid bliver positiv. Den udtalelse vil jeg gerne trække frem og bede alle, der medvirkede til, at dette spørgsmål ikke blev kuert igennem i kraft af en fuldstændig overordnet beslutning herinde, på trods af hvad befolkningen mente, og som har sørget for, at argumenterne kom frem i offentligheden, at debatten kom frem i offentligheden, om at tage som en påmindelse om, at der ikke er nogen som helst grund til at svække kampagnen for stadig væk at oplyse om a-kraften og om energispørgsmålene i øvrigt. Ministeren har her klart og uprovokeret bekræftet, at det stadig væk er regeringens hensigt at nå frem til det, han kalder en positiv beslutning – i tråd med den idé, der ligger i dette forslag.

Ordføreren for forslagsstillerne (Ninn-Hansen) (KF):

Det er jo almindeligt, når et parti fremsætter et forslag og hører ordførernes udtalelser, da at sige tak for tilslutningen og argumentere imod dem, der siger det modsatte. Hvis jeg nu skulle bedømme det her ud fra et partitaktisk synspunkt, så skulle jeg skynde mig at sige; ja men det er da særdeles glædeligt, at et flertal i denne sal ikke vender sig imod det, der er hensigten, meningen med forslaget, nemlig at give plads for atomkraft her i landet, for sådan er det jo. Et stort flertal har sagt, at det er de indforstået med. Men jeg vil gerne i denne sag se væk fra dette sædvanlige partitaktiske mønster, for der er nemlig noget ganske andet, der gør sig gældende, nogle vage ytringer, hvor ingen kan finde ud af noget som helst.

Jeg tænker her ikke alene på regeringens standpunkt i sagen – vidt forskelligt fra de klare udtalelser, som handelsministeren fremsatte sidste år i maj måned – også hvis man sammenligner udtalelserne nu med udtalelserne fra de ordførere, der var i maj, får man indtryk af den samme vaghed.

Undertiden må man foretrække en ærlig modstander fremfor de lukkede holdninger. Hr. Wilhelm hører til de ærlige modstandere. Vi vil gerne have et opgør både med ham og

hans parti om disse spørgsmål, men vi beklager, at der er alt for mange mennesker – først og fremmest i dette ting, men også andre steder – der går uden om det væsentlige.

Hr. Erik Holst stillede mig et relevant spørgsmål, nemlig: hvad er motiverne til, at vi fremsætter dette forslag? Må jeg svare på følgende måde:

»Politik er at beslutte, også selv om afgørelserne kan forekomme ubehagelige. Energi-problemer er indviklede. Ingen af os her kan se alle aspekter ved alle energiformer, hverken miljømæssigt, beskæftigelsesmæssigt eller på anden vis.

Jeg finder handelsministerens« – altså den forrige handelsministers – »redegørelse og de oplysninger, der er tilgængelige for folketinget, som værende tilstrækkelige til, at man på grundlag heraf kan tage en beslutning om en dansk energipolitik og om at lade kernekraft indgå i vor energiforsyning.«

Det er et klart svar, og det er et citat fra hr. Erik Holsts udtalelser i maj måned. (Folketingets Forhandlinger 1975–76 sp. 10120). Jeg mener dermed, at jeg har besvaret spørgsmålet om motiver, som hr. Erik Holst skulle være den sidste til at stille spørgsmål om til andre.

Lad mig i stedet for spørge hr. Erik Holst: hvad var meningen med udtalelsen dengang, sammenholdt med det hr. Erik Holst siger i dag?

Man får virkelig indtryk af – det gik igenem næsten alle ordføreres taler her i dag, fra både modstandere og tilhængere – at dette er det alvorligste spørgsmål her i landet, for det hænger sammen med mange af de ting, der giver os problemer, spørgsmålet om vor velfærd, spørgsmålet om beskæftigelsen, spørgsmålet om vi her i landet vil have en udvikling i fortsættelse af den, vi tidligere har haft, eller om vi vil følge – måske ikke hr. Wilhelms tilhængere, når de taler om nulvæksten. Det er selvfølgelig det afgørende problem i den forbindelse. Vil man det ene, eller vil man det andet? Kan de, der overværer denne debat, få et indtryk af, at her er virkelig en parlamentarisk forsamling, der tager hele den sag dybt alvorligt? Jeg tvivler, og det er ikke alene på grund af deltagerantallet. Det er på grund af hele den sags behandling.

Hvad skal befolkningen egentlig tro? Vi har haft to regeringer, der har fremsat forslag om,